

— (Priloga Vrtcu.) —

Št. 11. Ljubljana, dné 1. novembra 1906. XIV. tečaj.

Naši Mileni

Čez leto štela si le nekaj dni,
Ko smrt zatisnila ti je oči;
In kakor angelček vesela
Od nas v nebesa si zletela.

Ne bom po tebi žaloval odveč,
Saj našla srečo si vseh sreč.
Milena, k angelčkom prišteta,
Le prosí zame večnega Očeta:

Da kmalu rešen rev in zmot
Še jaz nastopim tvojo pot,
Da bova skupaj v rajski hiši,
Kjer večni se Te Deum sliši.

J. G—n.

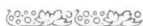
V gorski vasi.

V gorski vasi dobra volja,
Dobra volja je doma.
Tam se lahko, lahko najde
Zadovoljnost, mir srcá.

V gorski vasi sladko spava,
Sladko sniva srečica,
Pa če spava, le obseva
Srca kakor svečica.

V gorski vasi zadovoljno,
Zadovoljno se živi.
Še sladkeje, še mirneje
Pa se v gorskem grobu spi...

Zvonimir.

Kako je Móhelj rešil svojo čast.

Gaz tat! Jaz?! Tat pa ne! Še nikdar mi ni živ človek rekel kaj takega. Sedem križev že nosim, pa še enega povrhu, pa se mi še ni pripetilo kaj takega. Ha, ha, še takrat nismo kradli, ko bi bili lahko, za časa rokovnjačev. Pa ne danes, ko te že zašijejo, preden še dobro iztegneš roko. Jaz mu bom pokazal, kdor si je to izmislil, ta bo pomnil, kdo je stari Mohelj, — pošten človek, pa ne tat!

Tako se je jezil nekega jesenskega jutra stari Mohelj sedeč pred svojo hišo na razsekani kladi. Nažgal si je na tešče vivček, da bi mu vsaj ta malo tešil jezo, ki so mu jo prizadeli ti hudobni jeziki, nazivajoč ga tatu.

Bilo je pa tako-le: Snoči je prišel Mohelj precej pozno domov. Bil je na vasi pri Peskarju, kjer je kosil mah za steljo. Zvečer je malo porosilo, zato so posedli okrog peči in se razgovarjali o tem in onem.

Gredoč mimo Jernejčka domov, zasliši Mohelj iz hiše svoje ime. Pristopi pod okno — kar sicer ni bila njegova navada — da bi slišal, kaj govorijo ljudje o njem.

Gospodinja je dejala: „No, otroci so pravili, da so videli Mohelja. Ne vem, če je res, tako so rekli.“ — „E, da bi Mohlj jemal? Ne vem, to že ne bo,“ ugovarja Jernejček. „Da bi bil on tat, se ne more reči kar tja v en dan.“

To je bilo Mohlju dovolj. Dalje ni poslušal; bilo mu je že to preveč. Prišel je domov ves razburjen. Premišljal je med potom, kaj bi bil vzel, a spomniti se ni mogel ničesar. Doma ga je žena še čakala, ga ogovarjala, a on ji je odgovarjal kratko in šel počivat na hlev v slamo.

Ko je drugo jutro sedel tako na kladi pred hišo, pride žena iz gozda, kjer je nabrala nekaj suhih drv, pa začne:

„Ti, veš, kaj sem slišala! Bog nas varuj, da si ti kradel Jernejčkovo turščico, tisto, ki si jo že parkrat prinesel domov za kravo, in si rekel, da jo nabiraš ob gozdu, kjer leži razmetana po grmovju.“

„Kaj? Da sem jaz kradel Jernejčkovo turščico? Kdo ti je rekel?“ se razburi Mohelj.

„Vsa vas govori; dve ženski sem slišala, ko sta se menili. Mislim, da sta bili Goretovi dekli,“ reče žena.

„Na, zdaj pa spet kradem!“ vzdihne Mohelj. „Če sem pobiral turščico, saj sem jo po grmovju, nisem je pa lomil na njivi. Bog ve, kdo jo hodi lomiti. Dobim ga, naj bo kdorkoli. Potem mu pa posvetim, da je ne bo nikoli več. Po nedolžnem ne bodo dolžili mene.“

„Saj sem vedela, da je nisi ti,“ reče Moheljka potolažena. „Če si jo po grmovju pobiral za tatom, ni nič nepoštenega. Ljudje pa takoj preobrnejo rajše na slabo stran. Šolarji so te menda videli, ko si jo nesel domov, potem so pa pravili okrog.“

Odpravita se v hišo. On je malo pozajtrkoval, potem pa odšel h kovaču na vas. Ta kovač je bil tudi lovec. Tinček so mu rekli. Rad je postregel, komur je le mogel. Mohelj ga potegne v vežo in mu pove, kaj je prišel k njemu: Da so ga ljudje obdolžili za tatu, pa da ni, in če bi šel zvečer še on čakat z njim pravega tatiča, ki hodi nad turščico. Kovač je bil zadovoljen.

* * *

Komaj je odzvonilo zvečer ave-Marijo, sta jo že mahala kovač in Mohelj proti gozdu, ob katerem je rastla Jernejčkova koruza. Kovač je imel na rami puško, Mohelj pa motiko. Mohelj je namreč hodil podnevi okrog gozda in je prišel na sled tatovom. Pod skalovjem sredi gozda je bila trava vsa pohojena, in semtertja je ležal še kak storž turščice. To je vzpodbudilo moža, da si je ogledal natančno vse naokrog. In slednjič je prišel na sled mrcini tatinski. Pod skalo je bila votlina, in Mohelj je takoj vedel, da imajo jazbeci v njej svoje skrivališče. To mu jo bilo dovolj. Moral je še enkrat h kovaču, da mu je sporočil veselo novico.

Pa jo ubereta nad snedence tatinske.

Tiho stopata ob gozdu, da bi ju zverjad ne slišala. Zmenita se, kako bosta lovila. Najprej pogle-

data, če je na njivi kaj živega. Ker je bilo vse tiho in nikakega sledu o jazbecih, gresta čakat pred skri-vališče.

Kovač postavi Mohlja z motiko na en kraj skale, sam se pa skrije na nasprotni strani.

Noč je bila tiha in precej temna. Le malo se je videlo po gozdu. Lovcema je skoro pošlo upanje, da kaj zasledita. Tako sedi, prav tiho, vsak na svojem mestu. Še geniti se nočeta, da bi ju žival ne čutila. To je bilo težko in trudapolno delo. „Če sta dva skupaj ponoči, posebno v temnem gozdu, bi si morala vendar delati drug drugemu družčino, ne pa sedeti vsak na svojem kraju, kot trojje na solncu.“ — Tako si je mislil stari Mohelj, pa si je nažgal pipico in si preganjal ž njo dolgčas.

To pa seveda nasprotuje lovskim pravilom. Kovač se je kar zvijal na nasprotnem koncu, tako ga je ujezilo. Mislil je že, da se Mohelj norčuje in ima lov za šalo. Migal mu je z roko, naj vrže stran pipo, a Mohelj ni razumel, kaj hoče, — ali pa ni hotel. Izpuščal je cele oblake dima, ne meneč se za kovačeve migljaje. Kovača je to še bolj jezilo. Zakaj je pač vzel puško s sabo? Toda upal je, da mu pride žival nasproti po stezi, na kateri je čepel. To bi že še bilo, a če jo udere po gozdu, gotovo odnese pete. Rad bi bil povedal vse to Mohlju, toda kaj, ko ni smel izpregovoriti besedice.

V hipu, ko je Kovač tako premišljal, se zasliši od luknje sem pritajeno praskanje. „Aha, to-le bo,“ si mislita oba oprezovalca in se pripravljata na napad.

Nekaj temnega se priplazi iz luknje in gre počasi proti — Mohlju. Gotovo bi bil dal Mohelj v tistem hipu pol svoje bajte, da bi jo bila mrcina ubrala nazaj Nekaj čudnega ga je izpreletelo v istem hipu. Hitro pograbi svojo motiko in oplazi ž njo žival. Čuden vik se zažene po gozdu, in žival jo ubere po grmovju proti kovaču. Ta sproži puško, a ne zadene nič. Jazbec jo je ubiral naprej.

Oba lovca sta presenečena gledala za begunom, in Mohelj izpregovori prvi:

„O ti mrcina grda! Enkrat si jo morebiti odnesel, a zdaj te bom hodil čakati vsak večer! Veš, Tinče, ravno po glavi sem ga, pa misliš, da se ga prime železo! To pravim, da ne!“ Tinče pa je molčal in mislil na svoj slepi strel . . . Skoro sram ga je bilo, da ga ljudje nazivajo lovca, pa strelja v temo.

Možakarja sta šla domov in sklenila, da nikomur ne povesta o tem lovu.

* * *

Zjutraj je prišel Mohelj ravno v vas, ko je pri dirjal Lovretov hlapec z vozom po cesti. Za njim se je podila cela vrsta otrok, ki so kričali na hlapca, naj ustavi. Mohelj gleda in gleda — ne more skoraj verjeti svojim očem — da leži na vozu okrvavljena žival. . .

„Andrej, Andrej, počakaj no, počakaj“, zakriči Mohelj. Hlapec ustavi voz. „Poglej ga no, poglej, tega sem pa jaz, Andrej! Kje si ga pa dobil?“

„Tam ob gozdu je ležal pri Jernejčkovi turščici!“ pravi hlapec.

„Aha, pozdravit jo je šel na zadnjo uro! Saj pravim, prav tam je delal pokoro, kjer je grešil! Ljudje so pa pravili, da hodim jaz rva turščico za kravo. Andrej, pa jazbeca moraš dati Tinčku, on ima lov tukaj.“

„Seveda ga bom dal, zdaj naj ga ljudje malo ogledajo, mu bodo že povedali, pa bo prišel ponj.“

Ljudje, posebno otroci, so kar vreli gledati nenavadno žival; Mohelj pa jo je ubral, kar so ga nesle noge, po Tinčka. V eni sapi mu je povedal, da sta ga do mrtvega, in da ga imajo že v vasi. „Torej sem ga zadel?“ vpraša Tinček.

„Ne, ti ne, jaz sem mu dal po ušesih, da je imel dovolj.“

Seveda Tinčku ni bilo to posebno po volji, da ga ni zadel on, stari izkušeni lovec, pa je vendar šel v vas.

Komaj sta se pririla do voza, toliko ljudi se je nateplo okrog njega.

Mohelj je zagledal med radovedneži tudi Jernejčko in ji je rekel: „Vidiš ga, Neža, ta-le je hodil krast vašo koruzo, pa sem bil jaz obsojen za tatu.“

„Saj nisem rekla, da ste vi kradli! Ti otroci so mi pravili, da so vas videli, ko ste nosili z naše njive domov“, reče Jernejčka. „Mislim, da mi je Skaletov rekel.“

„Aha, Skaletov“, si misli Mohelj, „mu bom že ušesa navil.“ A takoj se spomni ne nekaj drugega. Pogleda okrog, — kar zagleda Skaletovega Tončka za seboj. „Ti Tonček, kdaj si me pa ti videl, da sem jemal jaz koruzo na Jernejčkovi njivi?“ — Deček malo pomisli pa reče: „Mislim, da je bilo v pondeljek.“

„Kdaj v pondeljek?“

„Dopoldne.“

„Aha, dopoldne“ se zasmеjejo Mohljev oče. „Kaj ne hodiš ti dopoldne v šolo?“

Dečka oblije rdečica. „Zdaj te pa imam, fantè. Res si me videl, to že vem, da ne lažeš in tudi ni treba, da bi, saj sem koruzo pobiral po grmovju; ampak zdaj bo drug račun. Tonče, ti nisi bil v pondeljek v šoli, ampak potepal si se po gozdu.“ Zadnjih besed že deček ni več slišal, ker jo je kar pocedil izmed strmečih ljudi, kajti Mohljev oče so govorili tako glasno, da so jih slišali vsi zbrani.

Kmalu pa je prišel s polja Tončkov oče, kateremu je Mohelj povedal nekaj o Tončku . . .

Doma je Tonček vse priznal in tudi obžaloval, da je ostal v gozdu in pravil okrog reči, o katerih resničnosti ni bil prepričan. Oče so mu pa pokazali, kako sladak je kruhek, če je človek lačen. Do večera ni namreč dobil drugega kot kruh, a tega pač toliko, da ravno ni sestradal. Pa je bilo to za Tončka velika kazen, kajti oče so naročili materi, naj skuha jo opoldne žgancev, katere je Tonček tako rad jedel . . .

* * *

Tako so Mohljev oče uničili požrešnega jazbeca, ki je hodil nad Jernejčkovo turščico, in pripravili mlademu postopačku občutljivo kazen.

Jazbec ne hodi več v turščico, pa tudi Tonček ne ostaja več v gozdu in ne razdira nepotrebnih besed, posebno takih ne, da bi ž njimi kradel čast poštenim ljudem.

Slavko Slavič.

V šoli.

Ali že hodiš v šolo? Kdaj pa boš? Koliko si star? Koliko si stara? Tako se pričjenja navadno pogovor z malimi otroki.

Takisto so že dve leti spraševali Cvetovo Naniko. Seveda ona ni vedela, niti koliko je stara, niti kdaj pojde v šolo — le mati so morali v enomer odgovorjati: „Pet let je izpolnila in drugo jesen pojde v šolo.“

Ta „druga jesen“ je prišla letos. Tisto jutro, ko je bila oznanjena šolska maša in vpisovanje, je stopala Nanika pogumno, par korakov pred materjo proti cerkvi.

„Kam pa, kam?“ so jih odgovorili Belčarjev boter, ko so jih srečali.

„V šolo, v šolo.“

„Pa se ne ve, ali ti Naniko ženeš, ali ona tebe pelje, tako modro gre pred teboj“, so odvrnili boter in šli smehljaje svojo pot.

Česa se naj pa tudi boji Nanika? Gospoda učitelja pozna že dobro. Mnogokrat gredo mimo njih hiše v mesto in se radi ustavijo pri njih, da se prijazno pogovore z očetom ali z materjo. Z gospodom kaplanom sta pa tudi prijatelja. Kadar jih opazi, da gredo proti njih domu, se ne stisne v kot, ali se ne splazi pod skedenj, kakor znajo bojazljivi otroci, ampak gre nalašč pred vežo, jih lepo pozdravi in prijazni gospod ji smehljaje odzdravijo in ji pogladijo belkaste kodrce. Koga naj se torej boji Cvetova Nanika?

Tudi učenje ji ne bo delalo nikake težave. Črke in številke že vse pozna. Naučila se jih je od sestrice. Križ je znala „delati“ pravilno, molitve vedela na pamet po katekizmu. Dobra mati so jo vse to naučili.

Kar pa še ne zna, to pa zdaj zvesto posluša v šoli. Kar ne gane oči od ust učiteljevih in katehetovih, doma pa vse pove materi, kar je v šoli novega videla ali slišala.

Tudi součenke jo imajo rade zaradi marljivosti in bistrosti. Rade so v njeni družbi, in tudi najzanimarnejša se ne drzne, storiti ji kaj žalega.

Srečna Nanika, da ji je Bog dal dobro glavico; srečna, da ji je dal skrbno mamico; srečna, da lahko hodi v šolo! Koliko veselega ji je še prisojenega! Drugo poletje pojde k sv. birmi. Izbrano imajo že mati ljubeznivo botrico. Ta je že namenila, da dá Naniki za darilo lepo molitveno knjižico. Potem bo že iz knjige molila pri sv. maši in z odraslimi vred iz knjige častila Najsvetejše. Da, že prvo šolsko leto se bo Nanika toliko privadila čitanju.

Med drugimi lepimi dnevi, ki čakajo Nanike ob njenem šolanju, bo pač najlepši in najveselejši dan prvega sv. obhajila. Upamo, da ga bo doživela morda še prej kot katera starejših součenk, ker si ga bo prej zaslužila s pridnostjo in učljivostjo.

Glejte, koliko najlepšega in najbolj veselega v življenju užije človek ravno za časa svojega šolanja. Kdo bi se torej bal v šolo? *F. G.*

Babica je umrla...

Solnce je ljubko sijalo. Na klopici pred hišo je sedela stara ženica. Glava ji je globoko klonila, in hrbet se ji je krivil. Obraz je imela razbrazdan, roke vele, koža je postala preohlapna. Oči je imela uprte v tla in je bila zamišljena, kakor bi sanjala o srečnih dneh, ki so bili...

Pred njo so skakali njeni vnuki in se igrali. Zdajpazdaj so se kaj sporekli, pa so se obrnili in so bili zopet dobri. Starka se je predramila, pogledala po otrocih in se zopet zamislila. Ustna so ji šepetala: Srečni otroci, ki ste mladi in ker imate skrbno mater! Jaz sem jih pa tako zgodaj izgubila. Pa vse gre... Leta so se tudi meni nagromadila. Nič dobrega me ne čaka na svetu. Globok grob že vidim odprt. Vanj me bo kmalu potisnila bleda smrt... Veliko sem trpela, Bog bodi milostljiv moji duši v poslednji uri!... In bridko je ženica vzdihnila, da so pogledali otroci nanjo.

Starejši deček Karle jo začudeno pogleda in vpraša: „Zakaj ste pa tako vzdihnili, babica?“

„Le igray se, Karle, in vesel bodi, ker si še mlad! Prekmalu pride čas, ko ti bodo ovenela lica... Tudi ti boš takrat vzdihal. Bal se boš smrti, ki bo stala pred teboj.“

„Babica, vi ne smete umreti... Kdo bo pa ostal potem pri nas, kadar bosta šla mama in ata z doma?“

Nasmehnila se je starka, a odgovorila ni nič. Nekako bridek je bil tisti nasmeh. Potem pa se je zopet zamislila: Ne ve otrok, kaj je življenje, da malo časa traja, da se pripravljamo za večnost, potem pa pride neizprosljiva smrt, ki je ne morejo odvrniti ne bridki vzdihi, ne mile prošnje. Gluha je smrt za vsako besedo in ne vidi solz vzdihujočega. Kar je rodila priroda, postane rop smrti. Nanagloma se prikrade kakor ropar, položi svojo koščeno roko na človeka, in ni ga več...

„Babica, pogledjte, kako so črešnje že rdeče! Ali jih smemo pokusiti?“

„Saj še niso zrele. Le počakaj še, Karle, da bodo popolnoma rdeče.“

„Saj je že bil sveti Vid. Večkrat ste rekli, da sveti Vid je črešenj sit.“

„Tako je bilo včasih, a sedaj je drugače. Nekdaj je bilo na svetu prijetno življenje, sedaj pa se je vse popačilo; še drevesa so se izneverila. Lepo se je nekoč živelo; toda kje je zdaj tisto življenje? Potopilo se je v dolgo večnost in vse se nam zdi kakor bajka, ki se ne more nikoli več vresničiti...“

Kašelj je začel dušiti starko, in odšla je v izbo. Karle pa je šel s povešeno glavo med bratce in sestrice in je bil žalosten, ker ni nič opravil pri babici. Rad bi bil pokusil rdečo črešnjo, ki se mu je tako sladko smejala. Gledal je na drevo in vsaka se mu je zdela lepša od druge.

„Kaj pa, ko bi naskrivaj sklatil katero? Nič ne bodo vedeli; saj ne vedo, koliko jih je.“

Tiho se priplazi v sobo, da vidi, če gleda skozi okno babica. Na postelji je bila babica, oči zaprte in komaj slišno je dihala.

„Spijo“.

Nalahko je odšel Karle iz izbe, pa pod črešnjo. Kmalu so stali tam vsi otroci in so klatili polrdeče črešnje. Najmlajši Jožek se je stegal in stegal, a ni mogel doseči veje. Prosil je Karleta. A ta mu ni hotel odtrgati nobene. Jožek je nakremžil obraz ter se spustil v jok. Zaslišale so se stopinje, ozrli so se otroci in zašepetali: „Mama gredo, bežimo!“ In vsi so se poskrili, kamor se je kateri mogel.

Drugi dan sta šla zopet na njivo mati in oče, doma pa so ostali le babica in otroci. Starko je kašelj dušil, težko je dihal. Več ni mogla biti pokoncu in je legla. Otroci so skakali pred hišo, Karleta pa so zopet izvabile črešnje. Rad bi jih bil nekaj nabral, toda kaj, če ga zasačijo babica? Povedali bodo mami, ali morda še očetu, in šiba bo pela. Šel je v izbo, kjer so ležali babica. Oči zaprte in komaj slišno so dihal, kakor včeraj ...

„Spijo“, je zašepetal Karle in odšel. Obiral je črešnje sebi in vsem drugim. Tačas pa se je babica borila s smrtjo. Klicala je otroke, a nikogar ni bilo blizu. Umrta je brez pomoči, brez luči ...

S polja so prišli mati in so našli na postelji mrtvo babico. Budili so jih in budili, toda ženica se ni predramila. Oči so bile polzaprte, ušesa gluha, srce ni več utripalo. Prišli so sosedje ter molili rožni venec. Karle je strmel na mrtvo babico, ki je bila tako dobra in skrbna. Tudi drugi so strmeli. Nemo so poslušali lahke padce jagod na rožnem vencu in zamolklo molitev, ki je kipela iz src in spremljala dušo umrle babice v nebo ...

Zunaj pa je zorela črešnja in zorila sladki sad. Dolgo ne bodo zdaj tiste črešnje, ko ni več babice. Dozorele ne bodo, kakor je babica ...

Anton Cvet.

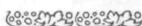
Babici v slovó ...

Našla si domek svoj,
Babica mila,
Mene pa samega
Si zapustila.

„Z Bogom — na svidenje!“
Rekla si glasno,
In duša odplavalala
V nebó ti je jasno.

Babica ... sôlze jaz točim naj,
Ti pa vesela
V Bogu počivaj
Od trudnega dela — — —
Z Bogom — na svidenje!

A. P. Grigorjev.

Iz hudih dni.

Mladosti leta, kmalu ste minule,
Rodile ve ste meni cvetja malo,
Še tega rož'ce so se koj osule,
Fr. Prešeren.

Spominjam se še, kakor bi bilo danes. Vidim na smrtni postelji očeta, kako blagoslavlja nas, svoje otroke. Še sedaj slišim njih glas, kako so izrekli zadnje besede: „Otroci, bodite pridni in ubogajte mater!“

Bilo je okolu enajste ure dopoludne, ko se zgrudijo mati v joku in s klicem: „Oh, oče je umrl!“ So sedje priteko in tolažijo polnezavedno mater, drugi pa pripravljajo očetu poslednje ležišče. Mi otroci smo stali v kotu, jokali in s strahom pogledovali ljudi, ki so imeli toliko opraviti danes pri nas, kakor bi bili doma ...

Jaz sem bil tedaj še majhen. Dasi nisem razumel, kaj pomenijo besede: „Oče je umrl“; kaj hoče toliko ljudi, in kaj pomeni mrtvaški blesk srebrnih obšitkov pri opravi in kaj mrkli svit mrtvaških sveč; sem bil vendar neutolažljiv, ko sem videl ljubega očeta tako bledega, in ko sem jih pobožal po bledelem licu. Bili so tako mrzli, a vendar še nisem vedel, kaj je smrt. Vedno sem jokal, če sem videl, da jokajo in vzdihujejo mati. A če sem bil poleg njih, nisem bil žalosten. Kako tudi? Saj se mi je vendarle lepo zdelo, ko sem

videl očeta, ki so tako mirno spali. Blažen smehljal jim je krasil usta in lepo se mi je zdelo v temni sobi, in rad sem bil pri temnozelenih cipresah, ki jih je razsvetljevala luč mrtvaških sveč. — Kaj se vse otroku ne zdi lepo!

Po treh dneh so nam zagrebli ljubljenega očeta. Nismo jih videli več. — Pač je imel vsak sosed pomilovalnih besed za ubogo družino, a dobrodelnih rok je bilo malo.

Huda in bridka je bila za nas izguba ljubega očeta. A nesreče še ni bilo dovolj. V mesto se je priklatala bolezen: koze. Prišla je tudi v našo nesrečno hišo. Črna morilka je pograbila bratca, pograbila sestrico — in po kratkem, hudem trpljenju jima je pretrgala nit mladega življenja.

A tudi po teh žrtvah še ni odšla, kakor da hoče pomoriti vso družino.

Na vrsto je prišla druga rednica naše družinice. Neizprosna in brezsrčna morilka položi tudi mater na bolniško postelj. Zaradi postrežbe odvedejo mater v bolnišnico. Mati so bili torej preskrbljeni, a kaj bo z ubogo siroto, ki so jo pustili med tujci, tako samo na svetu? Gladu bi bil moral umreti, da ni posegla vmes dobrodelna roka. Sprejeli so me milosrčni ljudje pod svojo streho. A dasi mlad, sem vendar grenko okusil rejo tujih ljudi. Če tudi so bili dobri in milosrčni, so me s časom vendarle grdo pogledavali. Saj sem jim bil tuj!

A dolgo ni ostalo pri tem. Ko je sila največja, je pomoč božja najbliže. Tako je tudi nam zasijala boljša sreča. Mati so ozdraveli, se vrnili domov, in jaz k njim, nazaj v skrbno materino okrilje. Mati so bili dobra šivilja. Kmalu so imeli dosti naročnikov. Izhajalo se je, četudi nisva živela v izobilju in razkošju. A lakote nisva trpela. Vsaj jaz ne.

Vse mine, tudi bridkost. In potem je tudi na hude dni spomin sladak.

Zavojščan.

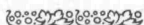

Na pokopališču.

Med grobovi ljudstvo hodi,	Tajno vstajajo pred duhom
Na obrazih žalost, strah;	Znanci, ki v gomilah spe,
Slednji kamen te spominja:	Kot svariti bi hoteli:
„Prah si in se zmanesh v prah.“	„Danes si, a jutri ne.“

Slednji grobni grič spominja
Na ločitev te grenkó:
„Danes še vesel prepevaš,
Jutri v grob te ponesó ...“

Gvetoš.

Mamici v slovo.

Bela odeja	Vse tako mirno
Pokriva poljé,	Tu sredi poljá,
Tožno po polju	V srcu le mojem
Zvonovi doné.	Nemir je doma.

Kot da jemali	Oj, vi zvonovi,
Bi večno slovo,	Zvonite lepo,
Ah, še otožneje	Mamici moji
Danes pojo,	Zvonite v slovo . .

Taras Vaziljev.

Na grobovih.

Lučke brlijo,	Mati kleči,
Cvetke dehtijo	Milo ječi
Iznad grobóv.	Gori v nebó.
Vrba priklanja	Ljubi ji sinek
Vejice šibke	Dolgo že sniva
Do mrzlih grobov.	Pod mrzlo zemljó.

A tolažilo,
Milo blažilo
Pije srcé.
Mati vesela
Sebe tolaži:
„Sinek že moli
Gori na nebu,
Prosi zamé.

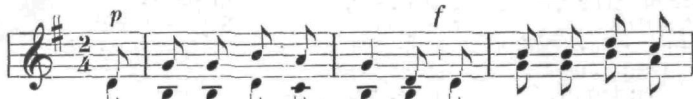
Mokriški.

Za god.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.

1. Po-glej - te de-dek dra-gi, Pri - šli smo vo-ščit
2. Za - to Vaš god ve - se - li Ve - se - lo mi sla-

sre - čo Za god Vam kar naj - ve - čo, Ki
vi - mo In srč - no Vam že - li - mo, Da

Bog de - li jo bla-gi. Na sve - tu mno-ge
dol-go bi ži - ve-li. V za - hva - lo pa Vam
O lju - bi Bog o-

mu - ke Pre - sta - li in pre - bi - li, In
da - ti Ni dru-ge-ga mo - go-če, Kot
hra - ni Med na-mi mno-ga le - ta Še

mno-go pre-mo-li - li Za nas ste, svo - je vnu-ke.
sr - ca pro-šnje vroče V ne-be - sa po - ši - lja - ti:
sta - re - ga o - če-ta, In vse - ga zla jih bra-ni!

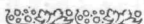
F. S. Finžgar.

Ribničan na semnju.

Cvili, cvili,	Vse lesene,	In po ceni!
Navozili	Narejene	Saj ne zmeni
Smo zadosti blága:	Po novejši modi:	Se Urban za vinar;
Pristopite,	Žlice lične,	Vaše žlice —
Žlic kupite,	Bele, mične —	Javornice,
Mamica predraga!	Kakor prigospôdi.	Moj bo pa goldinar!

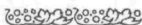
Aleksij Ivanov.

Trgatev.

Dragi otroci,	O, le zobájte	In, ko bo vino
Sem pritecite,	Grozdje rumeno,	Spravljeno v sode,
Bere obilne	Hvalo dajajte	Oče tedaj ga
Se veselite.	Bógu iskreno!	Čašo dobode!

Janko Leban.

Kratkočasnica.

Čevljar: „Torej, gospod doktor, čevljev nočete plačati?“ — Jezični doktor: „Ne, ker nimam denarja; toda, če me hočete tožiti, vam napravim zastonj tožbo, da ne boste imeli še več stroškov.“ *J. K.*

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil Internus.)

Kateri učenec ostane v največjem dežju brez dežnika vendarle suh?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev šaljivega vprašanja v št. 10.

Zato, ker bi bila ona očesa, kar bi jih imel več, pač le — **kurja očesa.**